

H A L H A T A T L A N O K

blue moon

kék hold

finep ●
selection

A L Y S O N N O Ë L

a l y s o n n o ë l

blue moon

kék hold

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Alyson Noël
A mű eredeti címe: Blue Moon

Fordította: Gazdag Tímea

A művet eredetileg kiadta: St. Martin's Press, New York

Copyright © 2009 by Alyson Noël

Borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 114 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Mindenkinek megvan a maga végzete.
Az egyetlen lehetősége, hogy követi
és elfogadja azt, bárhová vezet is.

Henry Miller

Köszönet

Nagy, óriási, csillogó köszönet fantasztikus szerkesztőmnek, Rose Hilliardnek, akinek lelkesedése, hozzáértése és a felkiáltójelek iránti rajongása boldoggá tesz, amiért a csapatomhoz tartozik Matthew Shearrel, Katy Hershbergerrel és mindenkivel együtt a St. Martin kötelékében. Köszönöm Bill Contardinek, aki mindent sőt többet is megtestesít, amit egy ügynöktől elvárok; Patrick O'Malley Mahoney-nak és Jolynn „Snarky” Benn-nek, két legjobb barátomnak, akik mindig készek megünnepelni, ha elkészül egy kézirat; anyukámnak, aki négy teljes éve járja a helyi könyvesbolt fiatal felnőtteknek szóló részlegét; csodálatos férjemnek, Sandynek, aki olyan nagyon jó olyan nagyon sok dologban, hogy néha azon gondolkodom, titokban halhatatlan; és végül, de nem utolsósorban legfőbb köszönetem csodálatos olvasóimat illeti – Srácok, ti vagytok az abszolúte LEGJOBBAK. Nélkületek nem tudtam volna megcsinálni!

egy

– Hunyd be a szemed, és képzelj oda! Látod?

Behunyt szemmel bólintok.

– Képzelj magad elé! Lásd a mintázatát, az alakját, a színét!
Megvan?

Mosolygok, fejemben a kép.

– Jól van. Érintsd meg! Érezd a körvonalait az ujjad hegyével, érezd a súlyát a tenyeredben, aztán vond össze minden érzékedet – a látást, tapintást, ízlelést, szaglást –, érzed az ízét?

A számba harapok, és visszafojtom a kuncogást.

– Tökéletes. Most adj bele érzést! Hidd, hogy ott van előtted! Érezd, lásd, tapintsd, ízleld, fogadd el, *tedd létezővé!* – mondja.

Így teszek. Mindent megcsinálok, amit mond. Amikor felmordul, kinyitom a szemem, hogy magam is lássam.

– Ever! – csóválja a fejét. – Egy narancsra kellett volna gondolnod. Ez közel sem hasonlít egy narancsra.

– Nem, abszolút semmi gyümölcsös nincs benne – nevetek a két Damenre. Az előttem álló hasonmásra, amit létrehoztam,

és a hús-vér verzióra mellettem. Mindketten egyforma magasak, sötét hajúak és túl jóképűek, hogy igaziak legyenek.

– Most mit csináljak veled? – kérdezi a valódi Damen. Megkísérel egy helytelenítő pillantást, de csúnyán kudarcot vall. A szeme elárulja, mert semmi más nem ragyog benne, csak szerelem.

– Hmm... – szemügyre veszem a fiúimat, a valódit és a tüneményt is. – Szerintem csak csókolj meg, és kész. De ha túl elfoglalt vagy, esetleg megkérem őt, hogy ugorjon be helyetted. – Nevetve intek a kacsingatva fakulásnak induló másodpéldány felé.

A valódi Damen nem nevet. Csak csóválja a fejét:

– Ever, kérlek! Vedd komolyan! Annyi mindent kell még tanulnod!

– Hová ez a sietség? – Felrázom a párnámat, és megpaskolom az ágyat magam mellett. Remélem, hogy feláll végre az asztalomtól, és mellém bújik. – Azt hittem, egyebünk sincs, csak időnk – mosolygok rá. Amikor rám néz, az egész testem felforrósodik, és a lélegzetem is elakad. Nem tehetek róla, de azon kezdek gondolkodni, hogy vajon hozzászokom-e valaha, hogy ilyen csodaszép. Ő az én sápadt, szőke jangom tökéletes, sötét jinje. – Úgy gondoltam, szorgalmas tanítványod vagyok. – A pillantásunk találkozik. A szeme két sötét kút, megfejthetetlenül mély.

– Telhetetlen vagy – suttogja fejcsóválva, és mellém ülve magához von.

– Csak próbálom behozni az elvesztegetett időt – mormolom. Annyira vágyom ezekre a pillanatokra, amikor csak mi ketten vagyunk, és nem kell osztoznom rajta senkivel. Hiába tudom, hogy az egész örökkévalóság a miénk, mégsem tudok parancsolni a mohóságomnak.

Damen megfeledkezik a tanulásról, és hozzám hajol, hogy megcsókoljon. Minden egyéb, kezdve a gondolati teremtestől és

a távolbalátástól egészen a telepátiáig, minden pszichocucc helyébe valami sokkal sürgetőbb lép, amikor hátradönt egy halom párnára, és fölém hajol. Összefonódunk, akár egy napsütötte szőlőtőke gyökerei.

Damen ujjai a pólóm alá kúsznak, és a hasamról egészen a melltartóm szegélyéig merészkednek. Behunyt szemmel súgom a szót, amit sokáig megtartottam magamnak:

– Szeretlek. – Mióta először kimondtam, mást sem hajtogatok.

Hallom, ahogy Damen halkan felmordul, amikor kikapcsolja a melltartómat. Erőlködés, ügyetlenség és bénázás nélkül.

Minden mozdulata kecses, tökéletes, olyan...

Talán túl tökéletes.

– Mi a baj? – kérdi, amikor eltolom magamtól. Kapkodja a levegőt, a pillantása az enyémet keresi, a szeme összeszűkül (amihez kezdek hozzászokni).

– Semmi baj – megfordulok, és megigazítom a pólómat. Örülök, hogy már megtanultam elkendőzni a gondolataimat, csak ezért hazudhatok.

Damen felsóhajt, és felkel az ágyról. Ahogy eltávolodik tőlem, távolodik az érintése bizsergése, a pillantása melege. Amikor megáll végre és rám néz, összeszorítom a számat, mert tudom, hogy mi következik. Ezen már túlestünk néhányszor.

– Ever, én nem szeretlek. Komolyan – mondja aggodalommal az arcán. – De egy bizonyos ponton túl kell tenned magad ezen, és el kell fogadnod azt, aki vagyok. Bármit megteremtek neked, amire csak vágysz, telepátikus üzeneteket és képeket küldhetünk egymásnak, ha nem vagyunk együtt, elvihetlek Nyárvidékre egy szempillantás alatt. De a múltat nem tudom eltörölni. Az csak van.

Bámulom a padlót. Kicsi vagyok, mohó, és szégyellem magam. Utálom, hogy nem tudom elrejteni a féltékenységet és a bizonytalanságomat, utálom, hogy ilyen egyértelműen és tisztán rám van írva minden. Mert mindegy, milyen mentális pajzsot hozok létre, vele szemben nem ér semmit. Damen hatszáz éve tanulmányozza az emberi viselkedést (az én viselkedésemet), szemben az én tizenhat évnyi tapasztalatommal.

– Csak... csak adj egy kis időt, hogy hozzászokjak ehhez az egészhez – felelem a párnahuzatból kilógó cérnaszálat piszkálva.
– Csak pár hetet. – Vállat vonok, eszembe jut, hogy öltem meg a volt feleségét, hogyan mondtam meg, hogy szeretem, és hogyan kötöttem hozzá magamat közös, halhatatlan végzetünkben alig három hete.

Összeszorított szájjal néz rám. A szemében kétség. Alig néhány méterre áll tőlem, mégis mintha egy óceán választana el most ketőnket.

– Erre az életidőre célzok – magyarázkodom. A beszédem felgyorsul, a hangom megélenkül. Remélem, hogy sikerül kitölteni a közöttünk támadt űrt és feldobni a hangulatot. – És mivel a többi nem tudom felidézni, csak ez az egy van. Csak egy kis időre van szükségem, rendben? – A szám mintha nem is az enyém lenne, ügyetlenül próbálom mosolyra húzni és úgy is tartani. Megkönnyebbülten fellelegzem, amikor mellém ül és megsimogatja a homlokomat ott, ahol a sebhelyem volt régen.

– Hát az időből sose futunk ki – sóhajt fel. Végigsimítja az államot, és megcsókolja a homlokomat, az orromat, végül a számát.

Amikor már azt gondolom, hogy újra megcsókol, megszorítja a kezemet, és feláll. Egy szál tulipánt hagy az ágytakarón, és már kint is van az ajtón.

kettő

Damen ugyan megérzi, hogy megérkezett a nagynéném, amint Sabine beáll a felhajtóra, de nem ezért lép le.

Hanem miattam.

Mert évszázadokon át, minden újjászületésemben engem keregett, csak hogy együtt lehessünk.

Csakhogym sosem jöttünk össze.

Vagyis az sosem történt meg.

Minden alkalommal, amikor megtettük volna a következő lépést, hogy beteljesedhessen a szerelmünk, feltűnt Drina, az exneje, és megölt.

De így, hogy ezúttal én öltöm meg őt, egyetlen jól elhelyezett, bár ügyetlen csapással a szívcsakrájára, már semmi nem állhat az utunkba.

Kivéve engem.

Mert bár minden porcikám szerelmes Damenbe, és igenis, meg akarom tenni azt a következő lépést – folyton az elmúlt hatszáz évre gondolok.

Arra, hogy hogyan élte le ezeket az éveket. (Elvonultan, ahogy ő állítja.)

És arra, hogy kivel élte le ezeket az éveket. (Drinán kívül számos más nőre is utalt már.)

És hát ezt bármennyire is utálom beismerni, ezek a tények kissé elbizonytalanítanak.

Oké, nagyon is elbizonytalanítanak. Mondjuk nem érdemes az én százalmasan rövidke listámat az eddig megcsókolt srácokról összehasonlítani Damen hatszáz évnyi hódításával.

Még ha tudom is, hogy nevetséges, még ha tudom is, hogy Damen évszázadok óta szerelmes belém, a tény az, hogy az agy és a szív nem mindig sugják nagy egyetértésben ugyanazt.

Esetemben szóba sem állnak egymással.

Valahányszor Damen átjön ezekre a kis „korrepetálásokra” a halhatatlanságról, mindig úgy intézem, hogy a végén csak összebújjunk egy kicsit. És mindig azt gondolom: *Ez az! Most már tényleg megtörténik!*

Csak azért, hogy aztán megint eljátsszam, hogy eltolom magamtól, mintha csak szórakoznék vele.

Az a helyzet, hogy igaza van. Nem tudja eltörölni a múltját, az már megtörtént. És ha valami megtörtént, nem lehet meg nem történtté tenni. Nincs visszajátszás. Nincs visszaút.

Az ember csak egyet tehet: hogy továbblép.

És nekem is ezt kell tennem.

Egy jó nagy ugrással továbblépni, tétovázás nélkül, vissza sem nézve.

Egyszerűen csak elfelejteni a múltat, és teljes gőzzel nekivágni a jövőmnek.

Bárcsak ilyen könnyű lenne!

– Ever? – Sabine jön felfelé a lépcsőn, miközben észveszejtve rohangálok körbe-körbe a szobámban, hogy rendet rakjak, mielőtt lerogynék az íróasztalomhoz és úgy tegyek, mintha nagyon elfoglalt lennék. – Te még fent vagy? – kérdi, amikor bedugja a fejét az ajtórésen. A kosztümje gyűrött, kócos a haja, a szeme pedig piros és fáradt, de az aurája szép zöld.

– Csak befejeztem a házimat – felelem eltolva a laptopomat, mintha tényleg dolgoztam volna.

– Ettél? – kérdezi az ajtófélfának dőlve. Gyanakvással les, és az aurája felém nyúl: hiába, a hordozható hazugságdetektor, amit öntudatlanul visz magával mindenhová.

– Persze! – bólogatok mosolyogva. Mindent elkövetek, hogy őszintének látsszam, de igazság szerint érzem, hogy az arcom elárul.

Utálom, ha hazudnom kell. Főleg neki. Azok után, amit tett értem, hogy befogadott a baleset után, amikor a családom meghalt. Úgy értem, nem volt muszáj így tennie. Csak mert én vagyok az egyetlen élő rokona, nem lett volna kötelező igent mondania. Én mondom, van, amikor azt kívánja, bárcsak nemet mondott volna. Az élete sokkal kevésbé volt bonyolult, mielőtt megérkeztem.

– Evés alatt azt értettem, hogy vettél-e magadhoz valamit azon a piros lötytön kívül? – int a fejével az asztalomon álló, pirosan irizáló palack felé. Már nem tűnik annyira keserűnek, mint amikor elkezdtem inni. Ami nem hátrány, mert Damen szerint az örökkévalóságból hátralévő jó néhány évszázadon át kell iszogatom. Nem mintha nem tudnék enni, csak nem akarok. Az elixír minden tápanyagot tartalmaz, amire szükségem van. És mindegy, milyen sokat vagy keveset iszom belőle, mindig jóllakott vagyok.

De ettől még tudom, mire gondol Sabine. És nem csak azért, mert olvasok a gondolataiban, hanem mert pont ugyanazt gondoltam

én Damenről. Amíg rá nem jöttem, mi az ábra vele, nagyon idegesített, hogy csak piszkálja a kaját és úgy tesz, mintha enne.

– Ööö, bekaptam valamit nemrég – felelek végül. Próbálom nem összeszorítani a számat, behúzni a nyakamat vagy félrenézni. Vagyis leadni a szokásos árulkodó jeleket a hazugságról. – Miles-szal meg Havennel – teszem hozzá, hogy megmagyarázzam a mosatlan edények hiányát. De úgyis mindegy, tudom, hogy túl sok a hiányzó láncszem. *Hazudós!* – villog a fejem fölött, akár valami vörös lámpa. És ne feledjük, hogy Sabine a cége egyik sztárügyvédje, szóval nem nagy cucc rájönnie, hogy csak vetíték. Bár ezt az adottságát a munkájának tartogatja. A magánéletében úgy dönt, elhiszi, amit mondok.

De nem ma. Ma egy szavamat se veszi be. Csak néz és így szól:

– Aggódok érted.

Felé fordulok a székkal, hogy mutassam, nyitott vagyok meghallgatni az aggodalmát.

– Jól vagyok – mosolygok ellenállhatatlanul, hogy tényleg elhiggye. – Tényleg. A jegyeim jók, jól kijövök a barátaimmal, Damen meg én... – Elhallgatok. Rájövök hirtelen, hogy sosem beszéltem még Sabinének a kapcsolatunkról. Igazából nem is mondtam még, hogy együtt vagyunk. Megtartottam magamnak. Igazság szerint most, hogy elkezdtem beszélni róla, nem is tudom, hogy fejezzem be.

A közös múltunkat, jelenünket és jövőnket tekintve kicsivel több vagyok neki, mint a barátnője, ez túl földi kifejezés a közös történelmünkre. Nem mintha ország-világ előtt ki akarnám jelenteni, hogy mindörökké társak és ikerlelkek vagyunk – ez már százas giccsfaktor lenne. Igazság szerint inkább nem is beszélnék róla. Elég zavart vagyok. Amúgy is, mit mondhatnék Sabinének?

Hogy évszázadok óta szeretjük egymást, de még mindig nem tet-
tük meg a második lépést?

– Szóval én meg Damen... jól megvagyunk – bököm ki végül,
és nyelek egy nagyot, amikor rájövök, hogy a klasszul helyett azt
mondtam, jól, ami az egyetlen igaz szó, ami ma elhagyta a számát.

– Szóval itt volt – teszi le a barna aktatáskáját a padlóra. Rám
néz. Mindketten szeretnénk tudni, milyen könnyen sétálok bele
a csapdájába.

Bólintok, és gondolatban fenékbe rúgom magam, hogy ragasz-
kodtam a mi házunkhoz Damené helyett.

– Azt hiszem, láttam elhúzni a kocsiját – pillant a gyűrött ágyra,
az összevissza heverő párnákra és a zilált takaróra. Amikor újra a
szemembe néz, behúdom a nyakam, főleg amikor megérzem, mit
akar mondani.

– Ever! – sóhajtja. – Sajnálom, hogy nem tudok annyit veled
lenni, amennyit kellene. Tudom, hogy még mindig csak keresgél-
jük az egymáshoz vezető utat, de szeretném, ha tudnád, hogy itt
vagyok melletted. Ha szeretnél beszélgetni valakivel, én meghall-
gatlak.

Összeszorított szájjal bólintok, és tudom, hogy még nem vég-
zett. Remélem, hogy ha csendes udvariassággal hallgatok, gyorsan
vége lesz.

– Attól még, hogy szerinted túl öreg vagyok, hogy megértsem,
min mész keresztül, emlékszem, milyen volt 16 évesnek lenni.
Emlékszem, hogy milyen nagy a nyomás, hogy modellekhez meg
színésznőkhöz kell mérned magad, meg a többi lehetetlen ostoba-
sághoz a tévében.

Nagyot nyelek és félrenézek. Csak nehogy túlreagáljam! Nem
szabad védekeznem, mert jobb, ha azt hiszi, jók a megérzései.

Mióta felfüggesztettek a suliban a piálás miatt, Sabine jobban figyel, mint valaha, és az utóbbi időben egy rakat önségítő könyvet halmozott fel. Mióta ilyenek hevernek az éjjeliszekrényén, hogy *Hogyan neveljünk normális tinit nem normális időkben*, meg a *Kamaszok és a média (avagy Mit tehetsz ellene?)*, sokkal rosszabb. Aláhúzza és szövegkiemelővel megjelöli a legzavaróbb viselkedési defekteket a könyvekben, aztán alaposan kivizsgál, hogy vannak-e tüneteim.

– Gyönyörű kislány vagy, sokkal szebb, mint én voltam a te korodban, és hogy éhez, hogy hasonlít ahhoz a sok csontsovány celebhez, akik a fél életüket rehabilitációs klinikákon töltik, nem csak hogy értelmetlen és elérhetetlen cél, hanem meg is fog betegíteni – fúrja a pillantását a szemembe kétségbeesetten, és reméli, hogy a szavai eljutnak hozzám. – Szeretném, ha tudnád, hogy úgy vagy tökéletes, ahogy vagy, és fáj, hogy látom, min mész keresztül. És ha ez az egész Damen miatt van, akkor azt kell mondjam...

– Nem vagyok anorexiás.

Rám mered.

– Nem vagyok bulimiás. Nem éheztetem magam, nem akarok nullás ruhaméretű lenni, vagy úgy kinézni, mint az Olsen ikrek. Komolyan, Sabine, úgy nézek ki, mint aki elfogy? – Felállok, hogy teljes, szűk farmeros pompámban szemügyre vehessen, mert pont ellenkezőleg, nemhogy fogynék, épp hogy nővök. Még hozzá elég gyorsan.

Végigmér. De tényleg végigmér. A fejem búbjától a lábujjai-mig. Elidőzik a bokámnál. A kedvenc farmerom hirtelen rövid lett nemrég, és muszáj volt felhajtanom a szárát, hogy ne legyen feltűnő.

– Csak azt hittem... – vonja meg a vállát. Nem tudja, mint mondjon, így, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján

kijelenthetjük, hogy a vádlott ártatlan. – Sose látlak enni, és csak azt a piros izét iszod...

– Szóval azt feltételezted, hogy tinédzser zugivóból tinédzser önsanyargatóvá váltam? – nevetek, hogy lássa, nem haragszom. Bár kissé ideges a kacaj, de inkább magam miatt, mint miatta. Jobban is színlelhetném. Legalább úgy kéne tenni, mintha ennék. – Ne aggódj, Sabine! Tényleg. És hogy előre tisztázzuk: nem tervezem, hogy kábítószerezsem, és terjeszteni sem akarom, továbbá nincs szándékomban semmilyen testmódosításon, hegtetoválation, égetésen átesni, továbbá nem lesz extrém piercingem, vagy akármi másom, ami épp vezeti az e heti *Kamaszkorú Gyermeke Legújabb Devianciája*-listát. Azt is vegyük jegyzőkönyvbe, hogy a piros lötytömnek semmi köze valami sovány celebhez, vagy ahhoz, hogy Damen kedvére tegyek. Csak szeretem, ennyi az egész. Amúgy meg történetesen Damen úgy szeret engem, ahogy... – elhallgatok, mert rádöbbenek, hogy pont ezt akartam elkerülni. És mielőtt Sabine kiejtené a száján a fejében formálódó szavakat, felemelem a kezemet: – És nem, nem úgy értem. Damen meg én... – *flörtölünk, összejöttünk, járunk, szerelmesek vagyunk, nagyon jó barátok vagyunk, örökre össze vagyunk kötve* – hát együtt vagyunk, na. Egy pár vagyunk. De nem feküdtünk le egymással.

Egyelőre.

Olyan fintorral néz rám, ahogy én is érzem magam. Egyikünk sem akarja tovább boncolgatni a témát, de velem ellentétben neki kutya kötelessége.

– Ever, nem akartam céloztatni... – kezdi. De aztán egymásra nézünk, ő vállat von, és úgy dönt, hagyja az egészséget, hiszen mindketten tudjuk, hogy igenis céloztatott.

Annyira megkönnyebbülök, hogy viszonylag könnyedén megúsztam, hogy totálisan meglep, amikor így szól:

– Hát, ha már ennyire érdekel téged ez a fiatalember, talán megismerhetném közelebbről. Találjuk ki, mikor vacsorázhatnánk együtt hármásban. Mondjuk most hétvégén?

Hétvégén?

Nagyot nyelek. Elég ránézni, és pontosan tudom, mit akar, reméli, hogy két legyet üt egy csapásra. Tökéletes alkalom, hogy lássa, magamba gyűrök-e egy háromfogásos vacsorát, miközben nyársra tűzheti Dament és kifaggathatja.

– Jól hangzik, de Miles pénteken áll először színpadra – próbálom megőrizni a nyugalمامat, hogy ne remegjen a hangom –, és utána bulizunk... ami elég sokáig elhúzódhat... szóval...

Sabine pillantása olyan titokzatos, hogy leizzadok tőle. Bólint.

– Szóval nem hiszem, hogy menni fog – fejezem be a mondatot. Tudom, hogy előbb-utóbb túl kell esni a bemutatkozáson, de remélem, hogy minél később jön el az alkalom. Imádom Sabinét, szeretem Dament, de nem hiszem, hogy össze kéne eresztenem őket.

Sabine néz rám egy percig, aztán bólint és elfordul. Épp fellélegzek, amikor visszanéz a válla fölött:

– Apéntek kiesett, de a szombat az oké, nem? Szólnál Damennek, hogy nyolckor várjuk?

háróm

Elalszom, de sikerül időben elindulni és odaérni Milesékhoz. Nem relik annyi időbe elkészülnöm, mióta Riley nem tart fel. Még ha halálra idegesített is, hogy a komódon ücsörgött valamelyik jelmezében, miközben faggatott a fiúkról, meg röhögött a ruháimon, sajnálom, hogy nem láthatom, mióta meggyőztem, hogy lépjen tovább, keljen át a hídon a szüleinkhez és Puszedli kutyához.

Igaza volt. Csak azokat láthatom, akik még nem keltek át.

Ha a húgomra gondolok, összeszorul a torkom és szűrni kezd a szemem. Sosem szokom hozzá a gondolathoz, hogy elment. Hogy örök, visszavonhatatlan, hogy nincs köztünk. Eleget tudok már a gyászról, hogy felfogjam, sosem szűnik meg a hiányérzet, csak megtanulsz élni a tátongó úrral, amit maguk után hagynak, akik elmennek.

Megtörölöm a szememet, és beállok Milesék háza elé. Riley azt ígérte, küld egy jelet, valamit, hogy tudjam, jól van. Szaván fogtam, s lázasan keresem a jelenléte nyomait, figyelem a jeleket, de eddig még semmit sem küldött.

Miles kinyitja az ajtót, s még mielőtt mondhatnám, hogy *szia*, felemeli a kezét és így szól:

– Ne szólj semmit! Csak nézd meg az arcomat és mondd meg, mit láatsz! Mi az első, amit észreveszel? És ne hazudj!

– Csodaszép a szemed – felelem a gondolatai hallatán. Bárcsak megtaníthatnám a barátaimat, hogyan kendőzzék el a gondolataikat előlem! De akkor fel kéne fednem a saját képességeimet, a gondolatolvasást, az auralátást, mindent, amihez értek.

Miles megrázza a fejét, és beszáll a kocsiba. Lehajtja a napellenzőt, és a piperetükörben az állát kezdi vizsgálgatni.

– Hazudós. Most nézd meg! Világít, mint egy stoplámpa, el sem lehet tévesztetni, szóval ne mondd, hogy nem látod!

Megnézem magamnak, miközben kitolatok a kocsibeállóról. Látom, hogy egy pattanás virít a képén, de be kell valljam, hogy az élénkrózsaszín körömlakkja kissé elvonja a figyelmemet.

– Szép a körmöd – nevetek.

– Csak a darab miatt – mosolyog, még mindig a patiját vizsgálva. – Nem hiszem el! Mire minden tökéletes lenne, darabjaimra hullok! A próbák tök jól mentek, tudom a szövegemet, ahogy mindenki másét is... Azt hittem, teljesen felkészültem, és erre tessék! – legyinti képen magát.

– Csak az idegeid – lesek rá, amíg zöldre vált a lámpa.

– Pontosan! – bólint. – Ami csak azt mutatja, milyen amatőr vagyok. Mert a profik, az igazi profik, na, ők nem idegesek. Csak lemennek a kreatív zónájukba, és ott... kreatívak. Talán nem is kéne ezt csinálnom? – rám néz, az arca olyan feszült. – Lehet, hogy csak mázlim volt, hogy megkaptam a főszerepet.

Eszembe jut, hogy Drina bemászott a rendező agyába és rávette, hogy Milest válassza ki a szerepre. Ez még nem jelenti azt, hogy nem ő volt a legjobb.

– Ez nevetséges – rázom a fejemet. – Egy csomó színész ideges, lámpalázuk van, vagy milyük. Komolyan. Nem kell mindent elhinni, amit Riley... – tátott szájjal meredek Milesra. Ezt a mondatot nem fejezhetem be! Nem fecseghetem ki a sztorikat, amikkel a halott kishúgom szórakoztatott, miután visszatért egy-egy kémbevetéséről Hollywoodból. – Mindegy. Úgyis egy tonna smink lesz rajtad.

Miles rám pillant.

– Ja. De mit akarsz mondani ezzel? Pénteken lesz az előadás, ami, csak hogy tudd, holnap van! Ez addigra nem múlik el.

– Lehet – vonom meg a vállamat. – De azt akartam mondani, hogy majd a sminked eltakarja.

Miles a szemét forgatja.

– Persze, csak a stoplámpaszínű dudor helyett egy arcszínű dudor virít majd a képemen. Mondd, megnézted te ezt az izét? Ezt nem lehet eltakarni! Ennek már saját személyije van! Árnyékot vet!

Beállok a sulis parkolójába, elfoglalom a szokott helyemet Damen csilivili fekete BMW-je mellett. Amikor újra Miles felé fordulok, érzem, hogy meg kell érintenem az arcát. A pattanása érthetetlenül vonzza a mutatóujjamat.

– Mit művelsz? – kérdezi, és elhúzódik.

– Csak... maradj nyugton – suttogom, és gőzöm sincs, mit csinállok, vagy miért. Csak azt tudom, hogy az ujjamnak határozott elképzelése van.

– Ne taperolj! – ordít fel abban a pillanatban, amikor hozzám érek. – Fasz! Nagyszerű! Most valószínűleg a kétszeresére fog duzzadni – rázza a fejét. Kiszáll a kocsiból, és csalódottan látom, hogy a pikhercse még mindig ott virít az állán.

Azt reméltem, hogy szert tettem már némi gyógyító képességre. Amikor elfogadtam a végzetemet és elkezdtem inni az elixírt, Damen elmondta, hogy számíthatok bizonyos változásokra. Bármilyen változás lehet, akár a médiumi képességeim fejlődése (amire nem annyira vágyom), a fizikai képességeim fokozott növekedése (ami kifejezetten jól fog jönni tesiórán), vagy esetleg mindez együtt (mint például a gyógyítás képessége, ami tök klassz lenne). Szóval alig várom, hogy valami rendkívüli történjen végre. Egyelőre be kell érnem egy extra háromcentis növekedéssel, amivel nem sokra megyek, csak kell egy új farmer. De ez úgyis megtörtént volna előbb-utóbb.

Fogom a táskámat, és kiszállok. Damen ajka máris az enyémen, ahogy odaér.

– Oké, most komolyan. Meddig tart még ez?

Szétrebbenünk és Milesra bámulunk.

– Igen, hozzátok beszélek. Ez a smacizás, ölelkezés! Ja, és ki ne hagyjuk az édes kis semmiségek suttogását egymás fülébe! – Összehúzott szemmel csóválja a fejét. – Komolyan. Reméltem, hogy mostanra túl lesztek ezen. Félre ne értsetek, örülök, hogy Damen visszajött, meg hogy újra egymásra találtatok, és val'szeg boldogan éltek, amíg meg nem haltok. De tényleg el kéne gondolkodni azon, hogy visszavesztek egy kicsit! Csak mert egyesek nem olyan boldogok, mint ti. Egyeseknek nem jut ki ennyi etyepetye.

– Vagyis neked? – nevetek, és egyáltalán nem érzem magam rosszul attól, amit mondott. Igazából nem nekünk szól a kötekedése, csak ideges a bemutató miatt. – Mi van Holttal?

– Holttal? – hőköl vissza. – Ne is említsd! Eszedbe se jusson, Ever! – fejszóvalva sarkon fordul, és elindul a kapuban várakozó Haven felé.

– Mi baja? – kérdezi Damen, és a kezem után nyúl. Össze-fonjuk az ujjainkat. A pillantása tele van szerelemmel, a tegnapi hisztim ellenére is.

– Holnap lesz a bemutató – vonok vállat. – Ezért be van rezelve, pattanás van az állán, és úgy döntött, természetesen mi tehetünk mindenről – felelem. Miles és Haven előttünk kart karba öltve vonulnak az osztálytermük felé.

– Nem állunk szóba velük – jegyzi meg Miles a vállá fölött hátrapillantva. – Hozzájuk sem szólunk, amíg ilyen ütődöttek, vagy amíg a pattanásom el nem múlik, attól függ, melyik lesz előbb. – Rábólint, és csak a fele tréfa.

Haven mellette ugrándozva kacarászik. Damen meg én beme-gyünk az irodalomórára. Stacia Miller édesen mosolyogva meg-próbál elgáncsolni.

De amikor lepottyantja a kis táskát az utamba, reménykedve egy szépen kivitelezett, megszégyenítő pofára esésben, látom a tás-kát felemelkedni, és érzem, ahogy térden vágja. Ugyan érzem a fájdalmat is, de attól még boldog vagyok, hogy sikerült.

– Aú! – nyivákol a térdét dörzsölgetve. Vádlón bámul, de sem-mi bizonyítéka, hogy én tehetek róla.

Keresztülnézek rajta, és a helyemre megyek. Egyre jobb vagyok a keresztülnézésben. Mióta rajtakapott, hogy ittam a suliban, mindent megteszek, hogy elkerüljem. De néha... néha egyszerűen nem tudom megállni!

– Ezt nem kellett volna – suttogja Damen, és megpróbál szigo-rúan nézni.

– Jaj, kérlek! Te mondtad, hogy gyakoroljam a teremtetést – vo-nom meg a vállam –, látod, kezdek profitálni a leckéidből.

– Ez rosszabb, mint hittem – csóválja a fejét. – Összekevered a teremtest a pszichokinézissel. Látod, mennyi tanulnivalód van még?

– Pszichominézis? – bandzsítok az ismeretlen szó hallatán. Mondjuk csinálni mókás volt.

Megfogja a kezemet, a szája sarkán mosoly játszik.

– Azon gondolkoztam...

Az órára pillantok, s látom, hogy kilenc múlt öt perccel, Robins tanár úr most indult el a tanáriból.

– Mi volna, ha pénteken elmennénk valahová? Valami különleges helyre? – kérdezi mosolyogva.

– Nyárvidékre? – nézek rá kitágult szemmel, gyorsuló pulzussal. Megőrülök, hogy újra lássam a varázslatos, rejtélyes helyet. A dimenziók közötti dimenziót, ahol óceánokat és elefántokat teremthetek a gondolataimmal, ahol sokkal nagyobb dolgokat mozgathatok az akaratommal, mint egy Prada táska – csak hogy Damen nélkül nem tudok odajutni.

De ő csak nevetve rázza a fejét.

– Nem, nem Nyárvidékre. De még visszatérünk oda, ígérem. De amire gondoltam, az jobban hasonlít a Montage-ra, vagy a Ritz Szállodára – néz rám kérdően.

– De pénteken lesz Miles előadása, és megígértem, hogy elmegyünk! – Nyárvidék említésére teljesen elfelejtettem Miles Hajlakk-béli fellépését. De most, hogy Damen azt tervezi, hogy bejelentkezünk a környék egyik legpuccosabb szállodájába, valahogy helyreállt az emlékezetem.

– Oké, akkor a darab után? – kérdezi. De amikor rám néz, és látja, hogy tétovázom, összeszorított szájjal keresem a szavakat, hogy kedvesen utasítsam vissza, hozzászói:

– Vagy mégsem. Csak egy ötlet volt.

Bámulom Dament. Tudom, hogy el kell fogadnom, amit el kell fogadnom. A fejemben egy hang üvölti: *Mondj igent! Mondj már igent! Megígérted magadnak, hogy egy nagy ugrással továbblépsz, té-továzás nélkül, vissza sem nézve, és most itt a lehetőség, csak menj és tedd meg! MONDJ MÁR IGENT!*

Hiába vagyok meggyőződve róla, hogy ideje továbblépni, még ha teljes szívemből szeretem is Dament, és hiába határoztam el, hogy elfelejtem a múltját és végre megteszem a következő lépést, valami egészen mást válaszolok:

– Majd meglátjuk.

Az ajtóra szegezem a pillantásomat. Robins tanár úr besétál.

négy

Amikor végre kicsöngetnek a negyedik óráról, Munoz tanár úr asztalához lépek.

– Biztosan befejezted? – kérdezi. – Ha szükséged van egy percre, nincs gond.

Ránézek a dolgozatomra, és megrázom a fejem. Vajon mit szólna, ha tudná, hogy negyvenöt másodperc alatt kitöltöttem a tesztlapot, és a következő ötven percben úgy tettem, mintha szenvednék a megoldásával?

– Készen vagyok – felelem, és még igazat is mondok. A médiumság extrája, hogy nem kell tanulnom, egyszerűen csak tudom a válaszokat. Nagy a kísértés, hogy minden dolgozatomat egyenletes, százszázalékos ötösök sorozataként adjam be, általában visszafogom magam, és ejtek egy-két hibát. Nem kell túlzásba vinni.

Legalábbis ezt mondja Damen. Mindig emlékeztet, hogy milyen fontos a visszafogottság, hogy legalább a látszatát fent kell tartani a normalitásnak – még ha kicsit sem vagyunk azok. Amikor először beszéltünk erről, önkéntelenül az a sok tulipán jutott

eszembe, amit első találkozásunkkor kaptam. Erre azt mondta, hogy bizonyos engedményeket kellett tennie annak érdekében, hogy lenyűgözzön. Esetünkben ez egy kicsivel tovább tartott, mint kellett volna, mivel nem értettem, hogy a tulipánok halhatatlan szerelmet jelentenek, csak amikor már majdnem késő volt.

Átadom a dogámat Munoz tanár úrnak, és összerendezem, amikor hozzám ér az ujj hegyével. Csak egy pillanatra ér hozzám, de ez is elég, hogy többet mutasson meg magából, mint kéne. Elég világos képet kapok a rettenetesen rendetlen lakásáról, az asztalon szétszórt kínai kajás dobozokkal és az elmúlt hét év kézírataival... látom, ahogy teli torokból éneklő a *Born to run*, miközben egy tiszta ing után kutat, mert indul a Starbucks kávézóba, ahol tegnap belefutott abba a kis szöszebe, aki véletlenül végiglocsolta rajta a kávéját, de a hideg, nedves, idegesítő foltot a nő egyetlen gyönyörű mosolya eltörölte. Az a csodaszép, felejthetetlen mosoly, ami... ami a nagynéném arcán ült!

– Megváród, amíg kijavítom?

Bólintok. Effektíve nem kapok levegőt, nézem a piros tollat. Visszajátsszom a jelenetet a fejemben újra meg újra, és minden alkalommal ugyanarra az iszonyú következtetésre jutok: Sabinénak tetszik a törtitanárom!

Ez nem történhet meg. Sabine a lábát nem teheti be a Starbucksba többé! Attól még, hogy helyesek, meg csinosak és szinglik, nem kell feltétlenül randizniuk!

Állok jéggé dermedve, alig kapok levegőt, és próbálom kizárni Munoz tanár úr gondolatait a fejemből. A piros tolla hegyére összpontosítok. Figyelem, ahogy megjelöli a tizenhetes és a huszonötös válaszat – épp ahogy terveztem.

– Csak két rossz válaszod van. Nagyon jó! – dicsér meg. Megdörzsöli a kávéfoltot az ingén. Arra gondol, hogy vajon látja-e még Őt valaha? – Érdekel a helyes válasz?

Hát nem igazán – gondolom. Alig várom, hogy mehessek, és nem csak mert Damennel ebédelek, de azért is, mert tartok tőle, hogy a fantáziája meglódul, és olyat látok, amit nem akarok.

A normális az, ha valami érdeklődést mutatok. Mély levegőt veszek és mosolyogva bölintok, mintha másra sem vágnék. Átadja a megoldókulcsot, én pedig előadom magam: *A csudába, nem jó az évszám!* meg *Hát persze, hogy felejtettem el. Azta!*

Ő csak bólogat. A gondolatai visszatértek a szökéhez, azaz *A Világ Egyetlen Nőjéhez, Akivel Tilos Randiznia!* Azon filózik, hogy vajon holnap is ott lesz-e a kávézóban ugyanakkor.

A vágyakozó tanárok gondolata amúgy is kiborít, de hogy egy tanár olyasvalaki után vágyakozzon, aki gyakorlatilag olyan a számomra, mint egy szülő, az már több a soknál!

De aztán eszembe jut, hogy pár hónapja volt egy látomásom, hogy Sabine randizik valami helyes pasival az irodaházból, ahol dolgozik. És mivel Sabine ott dolgozik, Munoz meg itt, nem fenyeget a veszély, hogy a két világom valahol találkozik. De ha esetleg mégis, még mindig mondhatom, hogy...

– Hmm, mázli volna.

A tanár úr felhúzott szemöldökkel próbálja megfejtetni a szavaim értelmét.

Tudom, hogy túl messzire megyek, és valami messze nem normálisat fogok mondani, de nem érzem, hogy lenne más esélyem. Nem hagyhatom, hogy a törtitanárom randizzon a nagynénémel. Nem hagyhatom. Egyszerűen nem lehet.

Így hát az ingén éktelenkedő foltra mutatok, és így szólok.

- Tudja, Ő. A nő a Starbucksban – biccentek. Riadt arccal néz.
– Nem hiszem, hogy látja még. Nem jár oda túl gyakran.

És még mielőtt mást is mondhatnék, ami összezúzza az álmaid és igazolja, hogy elmebeteg vagyok, a vállamra kapom a táskámat, és kirohanok az ajtón. Lerázom magamról Munoz tanár úr energiáját, és az ebédlő felé indulok, ahol Damen vár. Alig várom, hogy három hosszú, egyedül töltött óra után lássam.

De amikor odaérek, nem azt kapom, amire számítok. Egy új srác ül Damen mellett, az én helyemen, és annyira lefoglalja, hogy engem alig vesz észre.

Nekidőlök az asztal szélének, és figyelem, ahogy nevetnek valamin, amit az új fiú mondott. És mivel nem akarom udvariatlanul félbeszakítani őket, leülök Damennel szemben.

– Te jó ég, annyira jó fej vagy! – hajol előre Haven, hogy megérintse a srác kezét. Az arckifejezése alapján új fiúja és lelki társa ideiglenesen el van felejtve. – Ever, kár, hogy lemaradtál róla, annyira állati, hogy Miles még a pattanásáról is megfeledkezett.

– Kösz, hogy emlékeztetsz – morran Miles és kezdené babrálni a makeszát, csakhogy... csakhogy nem találja.

Tágra nyílt szemmel néz ránk, hogy igazoljuk, valóban eltűnt az egész délelőttjét megkeserítő, mamutméretű szépséghiba. Nem tehetek róla, de az jut eszembe, hogy vajon nekem köszönheti-e a hirtelen eltűnését, az érintésemnek? Mert ez azt bizonyítja, hogy tényleg szert tettem a gyógyító tehetségre.

De Új Fiú közbeszól:

– Mondtam, hogy hatni fog. Elképesztő cucc. Tartsd meg a maradékot, ha esetleg kiújulna.

Összeszűkül a szemem. Mikor volt ideje belefolygni Miles bőrproblémáiba, amikor most látom először?!

– Miles kapott tőlem egy kenőcsöt – fordul hozzám a srác. – Egy osztályba kerültünk. A nevem amúgy Roman.

Nézem a fiút, az aurája ragyogó sárgán örvénylik körülötte, a szélei hívogatók, mint valami nagy, barátságos ölelés. Amikor végignézek rajta, és felfogom a mély, tengerkék szemét, a napsütötte bőrét, a kócos, szőke haját, lezser öltözetét, a külseje ellenére szeretnék elfutni. Amikor rám villant egy lassú, könnyed, zsongító mosolyt, annyira ideges leszek, hogy viszonzni sem tudom.

– Te minden bizonnyal Ever vagy – húzza vissza a kezét. Észre sem vettem, hogy kezét nyújtott, és azóta is várja, hogy kezét fogjak vele.

Haven elképed a bunkóságomon, Miles pedig észre sem veszi a baklövést, annyira lefoglalja a tükre. Damen az asztal alatt megszorítja a térdemet, mire torkot köszörülök, és Romanra nézve válaszolok végre:

– Öhm, igen, Ever vagyok.

Újból rám mosolyog, de még mindig nem hat rám. Csak a gyomrom kezd émelyegni.

– Úgy tűnik, sok közös van bennünk. Két sorral mögöttem ültem a történelemórán. Nem tehetek róla, de a kínlódásod láttán azt kellett gondolnom, végre valaki, aki legalább annyira hadilábon áll a történelemmel, mint én.

– Én szeretem a történelmet – felelem túl gyorsan, túl védekezően, olyan éllel, hogy a többiek rám bámulnak. Damenre pillantok egy kis együttérzésért. Biztosan ő is érzi ezt a nyugtalanító energiát, ami Romanból áramlik felém.

De ő csak vállat von, iszik. Mintha minden teljesen rendben volna, és semmi gyanúsát nem venne észre. Visszafordulok Romanhez, és elmerülök az elméjében, csak hogy kihallgassak egy

csomó ártatlan gondolatot, amelyek kissé gyerekesek, de jóindulatúak. Ami azt jelenti, hogy az én készülékemben lehet a hiba.

– Komolyan? – kérdi felhúzott szemöldökkel, és felém hajol.
– Kotorászni a múltban, kutatni rég elfeledett helyek és események után, vizsgálgatni évszázadokkal ezelőtt élt emberek életét, akiknek már nem számít a jelen... Halál unalmas. Ez téged nem zavar?

De igen. Főleg ha a rég elfeledett helyeknek és eseményeknek bármi közük van a fiúm hatszáz évnyi dorbézolásához.

De csak gondolom. Nem mondom ki. Helyette vállat vonok.

– Jó lett. Igazság szerint könnyű volt, lazán megoldottam.

Roman bólint, és tüzetesen végignéz.

– Jó tudni – mosolyog. – Kaptam egy hétvégét Munoztól, hogy felzárkózzam. Esetleg korrepetálhatnál.

Havenre lesek, és látom, hogy elsötétül a pillantása, az aurája pedig féltékeny hányászöldbe vált. Miles épp Holttal SMS-ezik, Damen pedig látszólag megfedkezett mindannyiunkról, és a távolba mered valamire, amit nem látok. Tudom, hogy nevetséges vagyok, mert mindenki kedveli az új srácot, és segítenem kéne, de csak vállat vonok.

– Á, nem hiszem, hogy kéne. Nincs szükséged rám.

Amikor a szemembe néz, libabőrös leszek, a gyomromban fura érzés támad. Roman rám villantja hófehér, tökéletes mosolyát:

– Köszönöm a bizalmat, Ever. Mindazonáltal biztos vagyok benne, hogy igazam van.

öt

– **Mi bajod az új sráccal?** – kérdi Haven a többiekől lemaradva.

– Semmi – rázom le a kezét, és megyek tovább. Az energiái átáramlanak rajtam, miközben figyelem a nevetgélő Romant, Milest meg Dament. Mintha csak régi haverok lennének.

– Ne már! – forgatja a szemét. – Tök egyértelmű, hogy nem bírod.

– Ez nevetséges – felelem, a szememet le nem véve Damenről, az én gyönyörű és fantasztikus fiúmról/lelki társamról/örök partneremről/páromról (tényleg kéne már egy jó szó erre), aki a reggeli irodalomóra óta alig szólt hozzám. Reménykedem, hogy nem a tegnapi viselkedésem miatt van, no meg a hétvégi program visszautasítása miatt.

– Teljesen komolyan kérdezem – néz a szemembe Haven. – Csak mert... mert olyan, mintha utálnád az új embereket. – Amit mond, sokkal kedvesebb, mint amit gondol.

Összeszorítom a számat, és egyenesen előrenézek, ellenállva a kísértésnek, hogy a szememet forgassam inkább.

De a barátnőm csak mered rám csípőre tett kézzel. Erősen kihúzott szeme hunyorog rám a lángvörös frufruja alól.

– Emlékszem ám, és mindketten tudjuk, hogy jól emlékszem, hogy először Dament is utáltad.

– Nem utáltam Dament – felelem az égre emelt pillantással, pedig igazán nem akartam forgatni a szememet.

Kiegészítés: csak úgy tettem, mintha utálnám Dament. Az igazság az, hogy egész idő alatt szerelmes voltam belé. Jó, kivéve, amikor tényleg gyűlöltem. De még akkor is szerettem. Csak nem akartam beismerni...

– Khm, bocsi, de ellent kell mondjak. – Haven művészien kócos fekete haja az arcába hullik. – Emlékszel, hogy nem hívtad meg a Halloween-bulidra?

Felsőhajtok. Nagyon idegesít már ez az egész. Csak szeretnék már bejutni a terembe, úgyhogy úgy teszek, mintha figyelnék, de közben telepátikus SMS-t küldök Damennek.

– Igen, és arra is emlékezhetnél, hogy aznap este jöttünk össze – felelem végül, de már meg is bánom. Haven csókolózáson kapott minket a medencénél, és ez összetörte a szívét.

De nem érdekli, amit mondok, eltökélten alá akarja támasztani az álláspontját, nem foglalkozik azzal a bizonyos múltbéli eseménnyel.

– Lehet, hogy csak féltékeny vagy, hogy Damennek új haverja van? Tudod, rajtad kívül valakije.

– Ez tényleg röhejes – válaszolom túl gyorsan, hogy hihetőnek tűnhessen. – Damennek sok barátja van – teszem hozzá, de mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz.

Haven ajakbiggyesztve, mozdulatlanul figyel.

Ha már ennyire belementem, nincs visszaút, tehát folytatom:

– Ott vagy te, meg Miles, meg... – *Meg én*, gondolom, de nem akarom kimondani, mert szomorú kis lista ez, és ide akart kilyukadni a barátnőm. Az az igazság, hogy Damen sosem lóg velük, csak ha én is ott vagyok. Minden szabad percét velem tölti. És amikor nem vagyunk együtt, a gondolataink szüntelenül áramlanak, hogy enyhítsék a hiányérzetet. A folyamatosan közvetített képek és gondolatok olyanok, mintha együtt lennénk. És be kell ismernem, hogy szeretem ezt. Mert Damennel önmagam lehetek: a gondolatolvasó, energiaérzékelő, szellemlátó Ever. Csak Damennel tudom elengedni a mentális pajzsomat, és önmagam lenni.

De amikor ránézek a barátnőmre, elgondolkodom rajta, hogy talán igaza lehet? Talán mégiscsak féltékeny vagyok. Talán Roman tényleg csak egy kedves, normális srác, aki új suliba került és barátkozni akar, és nem az az ijesztő fenyegetés, aminek gondolom. Talán tényleg olyan paranoiás, féltékeny és túl ragaszkodó lettem, hogy csak mert Damen nem százszázalékosan rám összpontosít, automatikusan azt gondoltam, hogy le fog pattintani. És ha ez a helyzet, hát ezt elég szánalmas beismerni. Tehát megrázom a fejem, és nevetve így felelek:

– Mondom, hogy röhejes. Az egész komolyan röhej. – Próbálok úgy kinézni, mint aki komolyan mondja.

– Igen? És mi van Drinával? Azt mivel magyarázod? – vigyorog Haven. – Az első pillanattól fogva utáltad, ne is próbáld letagadni. És amikor kiderült, hogy ismeri Dament, még jobban meggyűlölted.

Összerezzenek. És nem csak azért, mert igaza van, hanem azért, mert Damen volt feleségének neve hallatán kiráz a hideg. Nem tehetek róla, ez van. És ötletem sincs, hogy magyarázhatnám meg Havennek. Csak annyit tud, hogy Drina a barátnőjének

tettette magát, aztán otthagya a bulin, és örökre eltűnt. Nem emlékszik, hogy Drina meg akarta ölni a mérgezett kenőccsel, amivel a nemrég eltávolított tetkóját kenegette, nem emlékszik, hogy...

Té jó ég! A kenőcs! Roman kenőcse, amivel Miles bekente a pattanását! Tudtam, hogy valami nem stimmel! Tudtam, hogy nem csak kitalálom!

– Haven, milyen órája van Milesnak? – kérdezem az udvart kémlelve. Nem látom őket, és nem érek rá, hogy bíbelődjek a távolba látással, ami még mindig nem megy túl jól.

– Szerintem irodalom, miért? – kérdezi furcsa pillantás kíséretében.

– Semmi, csak... rohannom kell.

– Jó, mindegy. De csak hogy tudd, még mindig azt gondolom, hogy utálod az új embereket! – kiabál utánam.

De lemarad mögöttem, már sehol nem vagyok.

Keresztülrohanok az udvaron, Miles energiáját követem, és próbálom kideríteni, melyik teremben van. A sarkon befordulva a jobb oldalamon megpillantok egy ajtót és gondolkodás nélkül berontok rajta.

– Segíthetek? – kérdezi a tanár, kezében egy törött krétával.

Állok az osztály előtt, Stacia talpnyalói gúnyolódnak, miközben levegőért kapkodok.

– Miles – lihegem és rámutatok. – Beszélnem kell Miles-szal. Csak egy pillanat – ígérem, amikor a tanár összefonja a karjait és kételkedve néz. – Fontos – teszem hozzá Milesra sandítva, aki behunyt szemmel csóválja a fejét.

– Feltételezem, hogy engedéllyel császkálsz a folyosón – jegyzi meg a tanár. Nagyon tartja magát a szabályokhoz.

Tudom, hogy magam ellen fordíthatom, de nem engedhetem meg, hogy akadályozzon ezzel az időrabló szabállyal, amit természetesen a mi biztonságunk érdekében találtak ki. De most épp élet-halál kérdése, amiben feltart vele.

Vagy ilyesmi.

Nem vagyok benne biztos. De szeretném megtudni.

Annnyira ideges vagyok, hogy csak megrázom a fejem:

– Figyeljen, tanár úr, mindketten tudjuk, hogy nincs engedélyem, de ha megteszi azt a szívességet, hogy kiengedi Milest egy percre a folyosóra, megígérem, hogy ha végeztünk, azonnal visszajön.

Rám néz, és mérlegeli a lehetőségeket, a helyzet minden lehetséges megoldása átfut az agyán: hogy kidob, hogy az osztályomba kísér, hogy Buckley igazgatóhoz kísér, de aztán Milesra pillant és felsóhajt:

– Jól van. Igyekezettek!

Abban a pillanatban, ahogy az ajtó becsukódik mögöttünk, Mileshez fordulok:

– Add ide a kenőcsöt!

– Mi? – tátja a száját.

– A kenőcsöt. Amit Romantól kaptál. Add ide! Látnom kell! – nyújtom érte a kezemet. Billegetem az ujjaimat.

– Megőrültél? – suttogja. Körülpillant, de csak a padlószőnyeg, barnásszürke falak és mi ketten vagyunk.

– Fogalmad sincs, milyen komoly ez az ügy – felelem. Nem eresztsem a pillantását, de nem akarom megijeszteni, hacsak nem muszáj. – Gyerünk, nem érek rá egész nap!

– A hátizsákomban van – von vállat.

– Akkor hozd ide!

– Ever, most komolyan? Mi a...?

Karba font kézzel nógatom:

– Rajta! Itt várlak.

Miles megcsóválja a fejét, és eltűnik a teremben. Egy perc múlva savanyú képpel visszatér, és átnyújt egy kicsi, fehér tubust.

– Tessék. Örülsz? – nyomja a kezembe.

Elveszem a tubust, és a hüvelyk- és mutatóujjam között forgatva vizsgálgom. Ismerem a márkáját, láttam már a drogériában, ahol én is gyakran vásárolok. Nem értem.

– Tudod, ha esetleg elfelejtetted volna, holnap előadásom lesz, és nagyon nincs most szükségem erre a drámára, meg a plusz stresszre, szóval, ha nem bánod... – kinyújtott tenyérrel várja, hogy visszaadjam a tubust, és visszamehessen a terembe.

Csak hogy nem akarom visszaadni. Valami tűszúrást keresek, vagy rést, valamit, ami bebizonyítja, hogy megrongálták, hogy nem az, aminek látszik...

– Tudod örültem, amikor ebédnél láttam, hogy Damennel viszsavettetek egy kicsit, és ezért jár neked egy pacsi, de úgy fest, valami sokkal rosszabb folyik itt. Ever, csavard le a kupakját, és vegyél belőle, vagy add már vissza!

Nem adom vissza. A markomba zárom, és próbálok olvasni az energiáiból. De csak egy hülye pattanástalanító krém. Ami használ.

– Végeztünk? – kérdezi fintorogva.

Vállat vonok, és visszaadom a kencéjét. Ha azt mondom, kínos, akkor még semmit sem mondtam. De amikor Miles elveszi a tubust és zsebre dugja, majd az ajtó felé indul, muszáj megjegyeznem:

– Észrevetted?

Forró és ragacsos a szó a torkomban.

– Mit vettem észre? – torpan meg dühösen.

– Hát a... hogy visszavettünk.

Miles rám néz, és a szemét forgatja.

– Ja, feltűnt. Szerintem komolyan vettétek a fenyegetésemet.
Bámulok.

– Reggel. Amikor azt mondtam Havennek, hogy nem szólunk hozzátok, amíg abba nem hagyjátok ezt a... – Megrántja a vállát.

– Mindegy. Visszamehetek végre?

– Bocs – bólintok. – Bocs az egész...

De mielőtt befejezhetném a mondatot, Miles mögött becsukódik a teremajtó.

hat

Amikor belépek a rajzterembe, megkönnyebbülten látom, hogy Damen már ott van. Mivel Robins tanár úr jóvoltából irodalmon nagyon elfoglaltak voltunk és ebédnél se nagyon beszélgettünk, alig várom, hogy egy kis időt együtt lehessünk. Már amennyire együtt lehetünk harminc másik gyerek között a teremben.

Felveszem a köpenyemet, összeszedem a holmimat a szekrényből, és az állványom felé indulok. Összeszorul a szívem: Roman ül a helyemen.

– Á, szia Ever – biccent, miközben a tiszta vásznat felerősíti az én állványomra. Ott állok, a karomban a cuccaimmal, és Damenre meredek, akit olyannyira lefoglal a festménye, hogy teljesen megelégedezik rólam.

Már épp felszólítanám Romant, hogy tűnjön el a helyemről, amikor eszembe jut, mit mondott Haven. Hogy gyűlölöm az új arcokat. Tartok tőle, hogy igaza van, úgyhogy mosolyt erőltetek magamra, és felteszem a vásznamat a Damen másik oldalán álló állványra. Megfogadom, hogy holnap sokkal korábban jövök, és visszafoglalom a helyemet.

– Na, mi a dolgunk ma, édes öregem? – kérdezi Roman egy ecsettel a fogai között rólam Damenre pillantva.

Ez a másik fele! Normális esetben a stílus igazán aranyos, de ez a srác az idegeimre megy vele! Főleg mert kamu az egész. Egyértelmű, hogy csak akkor veszi elő a divatjamúlt, brit beszédstílusát, amikor menőzni akar.

Amint végiggondolom, ismét előnt a büntudat. Mindenki tudja, hogy ha az ember elszántan menőnek akar látszani, az a bizonytalanság egyik jele. És ki nem lenne bizonytalan az első napján egy új suliban?

– Az izmusokat vesszük – felelem. Eltökélem, hogy jó kislány leszek, még ha a gyomromban ott is marad az a pizskáló érzés. – A múlt hónapban mi választhattunk, de mivel a fotórealizmus senkinek nem tetszett, most mindenki ezzel foglalkozik.

Roman végigmér a lenőtt frufrumtól kezdve egészen az aranyszínű Haviana papucsomig. Lassú, kényelmes pillantásától a gyomrom összeszorul, és reszketni kezd – az érzés kellemetlen értelmében.

– Jó. Szóval valódinak kell látszania, mint egy fényképnek – mondja a pillantásomba kapaszkodva.

A szemébe nézek. Túl sokáig tartja fogva a tekintetemet. De nem nézek félre. Elhatároztam, hogy amíg csak lehet, játékban maradok, bármibe is kerül. A felszínen teljesen ártatlannak látszik a dolog, de van valami sötét, fenyegető és kihívó a pillantásában.

Vagy talán mégsem.

Mert Roman így szól:

– Ezek az amerikai sulik elképesztőek! Otthon, a jó öreg, nedves Londonban... – kacsint – mindig fontosabb az elmélet, mint a gyakorlat.

És ez az a pont, ahol elszégyellem magam az összes elítélő gondolatom miatt. Mert ezek szerint nemcsak hogy Londonból jön (ami azt jelenti, hogy a hülye akcentusa valódi), de mert Damen, aki sokkal érzékenyebb médium, mint én, egy cseppet sem aggódik miatta.

Ráadásul úgy tűnik, kedveli is a srácot. Ami azt mutatja, hogy Havennek igaza van.

A helyzet egyre rosszabb.

Tényleg féltékeny vagyok.

És túl ragaszkodó.

És paranoiás.

És utálom az új arcokat.

Mély lélegzetet veszek, és nekifogok a munkának. Megpróbálok a torkomba szorult csomó és a gyomromban hízó szikla ellenére barátságosan beszélgetni Romannel. Még ha színlelnem is kell.

– Azt festesz, amit csak akarsz – mondom azon a vidám, barátságos hangon, amely a régi életemben (mielőtt a családom meghalt volna a balesetben és mielőtt Damen megmentette volna az életemet és halhatatlanná tett volna) teljesen normális volt számomra. – Csak valódinak kell látszania, mint egy fotónak. Egy igazi fotót kéne használnunk, hogy megmutathassuk, mi inspirált, és persze az osztályzáshoz is. Tudod, hogy bebizonyíthassuk, hogy tényleg hasonlít a festmény a képre.

Damenre pillantok, hogy egyáltalán hallott-e egy szót is az egészből, és idegesít, hogy inkább a festményével foglalkozik, mint hogy beszélgessem.

– És ő mit fest? – kérdezi Roman a fiúm vászna felé intve. – Úgy néz ki, mint maga a Paradicsom.

Damen vásznán Nyárvidék tökéletes, virágzó mezői hullámznak. Minden fűszál, minden harmatcsepp, minden virágszirom olyan ragyogó, élethű, kézzelfogható, mintha ott lennék.

Túl gyorsan felelek. Magával ragad a festmény, nem gondolkozom. Nyárvidék nem csak egy szent hely, hanem a kettőnk titkos helye. A sok titok egyike, amelyekről hallgatnom kell.

– Az is – suttogom.

– Akkor létezik ez a hely?

Damen közbeszól, mielőtt válaszolhatnék:

– Csak szeretné. Én találtam ki, csak a fejemben létezik – éles pillantás kíséretében üzeni egyenest a fejembe: *Vigyázz!*

– És hogy teljesíted a feladatot? Ha nincs fotó, hogy bebizonyítsd, hogy létezik? – kérdi Roman, de Damen csak vállat von és visszafordul a vászonhoz.

Az új fiú kíváncsi hunyorgása láttán nem hagyhatom annyiban a dolgot.

– Damen nem szokta betartani a szabályokat. Inkább felállítja a saját szabályait. – Eszembe jut, hogy vett rá a lógásra, a lóversenyre és még cifrább dolgokra.

Roman bólint, és a vásznához fordul, erre Damen egy nagy csokor telepatikus tulipánt küld, tehát működött a hazugságom, a titkunk biztonságban van, és köztünk minden rendben. Festékbe mártom az ecsetemet, és nekilátok. Alig várom, hogy kicsöngessenek és hazamehessünk hozzám, hogy igazán tanulhassak valamit.

Az utolsó óra után összepakolunk, és a parkoló felé indulunk. Bár megfogadtam, hogy rendesen viselkedem az új fiúval, rám jön a vigyorgás, amikor látom, hogy a parkoló túlfelén állt meg.

– Holnap találkozunk – szólok utána. Megkönnyebbülök, hogy végre van köztünk némi távolság. Mindenki más oktan rajongása ellenére nem érzem, hogy kedvelném, hiába akarom.

Kinyitom a kocsimat, és a padlóra hajítom a táskát.

– Milesnak főpróbája lesz, én egyenesen hazamegyek. Jössz velem?

Megfordulok. Damen mögöttem egyik lábáról a másikra áll.

– Jól vagy? – kérdezem, és megérintem az arcát, hogy láza van-e, vagy izzad, vagy valami, amitől nem érzi jól magát, bár nem számítok semmi ilyesmire.

Damen rám néz, és megrázza a fejét. Egy pillanat töredékéig látom, hogy kifut a vér az arcából. De egy szempillantás alatt el is múlik.

– Bocs, csak... a fejem olyan furcsa... – Két ujjal megnyomkodja az orrnyergét, és behunyja a szemét.

– Azt hittem, nem lehetsz, illetve nem lehetünk betegek! – Nem tudom leplezni az ijedtséget, miközben a hátizsákomért nyúlok. Talán egy korty elixír jót fog tenni, hiszen sokkal többre van szükségem, mint nekem. Nem tudni miért, de Damen úgy gondolja, hogy a hatszáz év alatt valahogy hozzászokott, ezért egyre több és több kell az évek múlásával. Ami azt jelenti, hogy idővel nekem is többre lesz szükségem. És ha ez a jövő zenéje is, remélem, egyszer megmutatja, hogyan készül, hogy ne kelljen folyton őt zargatnom miatta.

Mielőtt elővehetném, már a kezében van a saját palackja, és nagyot kortyol belőle, majd magához húz, és megpuszil.

– Jól vagyok. Tényleg. Versenyezzünk hazáig!

hét

Damen gyorsan hajt. Iszonyú gyorsan. Szerintem nem szabadna visszaélni azzal, hogy mindketten kiváló hatodik érzékkel rendelkezünk, ami jól jön a zsaruk kiszúrásában, meg hogy kikerüljük a dugókat, a gyalogosokat, kóbor állatokat és bármit, ami az utunkba kerül.

De Damen máshogy gondolja. Ezért aztán már rég a verandán ácsorog, amikor megérkezem.

– Azt hittem, sose érsz ide – nevet aztán a szobámban, az ágyra veti magát, és magához húz. Finom, hosszú csókba bonyolódunk – ami, ha rajtam múlna, sose érne véget. Boldogan tölténém az időt a karjaiban az örökkévalóságig. Már az is szinte elviselhetetlenül boldoggá tesz, hogy tudom, végtelen számú nap áll rendelkezésünkre.

Nem mindig éreztem így. Elég ideges lettem, amikor megtudtam az igazságot. Nem mindennap hallja az ember, hogy *ó, mellesleg halhatatlan vagyok*, és most már te is.

És bár eleinte vonakodtam elhinni, miután megmutatta, hogyan haltam meg a balesetben, hogyan néztem a szemébe, amikor

visszahozott az életbe, és hogyan ismertem fel a pillantását, amikor először találkoztunk a suliban – hát akkor már nem volt sok értelme kételkedni.

De ettől még nem akartam elfogadni. Elég bajom volt nekem akkor. Kezelni kellett az új médiumi képességeimet, amelyeket a HKÉ-m, a halálközeli élményem hozott a nyakamra (nem tudom, miért hívják közelinek, hiszen tényleg meghaltam). Meg ott volt a gondolatolvasás, és hogy egy érintésből kiolvastam az emberek élettörténetét, hogy beszélni tudtam a holtak lelkével és a többi. Ráadásul a halhatatlanság, bármilyen klasszul hangzik is, azt jelenti, hogy sosem kelhetek át a hídon, hogy újra találkozhasak a családommal. Ha belegondolsz, elég nagy árat fizettem.

Elhúzódom Damentől, a szájam kelleetlenül ereszti el az ajkait. A szemébe nézek – ahogy négyszáz éve mindig. Hiába erőlködöm, nem tudom felidézni a múltunkat. Csak Damen emlékszik, aki hatszáz éve ugyanaz az ember, nem halt meg, nem született újjá.

– Mire gondolsz? – kérdezi az arcomat simogatva. Az ujjai langyos nyomot hagynak a bőrömon.

Mély lélegzetet veszek. Damen a jelenben maradna, de én többet akarok tudni a múltamról – a múltunkról.

– Eszembe jutott, milyen volt, amikor először találkoztunk – figyelem, ahogy megemeli a szemöldökét.

– Tényleg? – csóválja a fejét. – És mire emlékszel?

– Semmire – vonok vállat. – Egyáltalán semmire. Ezért reménykedem benne, hogy megvilágítod az elmémet. Ne mondj el mindent, tudom, mennyire utálsz visszanézni. Csak kíváncsi vagyok, hogy kezdődött, hogyan találkoztunk!

Elhúzódik, és a hátára fordul. Mozdulatlanul fekszik, hallgat. Attól tartok, ezzel a válasszal kell beélnem.

– Légyszi! – mormolom közelebb araszolva. Hozzágömbölyödöm. – Nem ér, hogy te mindent tudsz, én meg semmit! Csak valami apróságot mondj már! Hol laktunk? Hogy néztem ki? Hol találkoztunk? Szerelem volt első látásra?

Az oldalára fordul és a hajamba túr.

– Franciaország, 1608.

Nyelek egyet, és levegőért kapok. Alig várom, hogy folytassa.

– Tulajdonképpen Párizsban.

Párizs! Gyönyörű estélyi ruhák, lopott csókok a Point Neuf-on, csevegés Marie Antoinette-tel...

– Egy barátom házába voltam hivatalos vacsorára... – elnéz mellettem, évszázadok távolában jár. – Szolgáló voltál.

Szolgáló?

– Az egyik szolgálójuk. Nagyon gazdagok voltak, sok szolgájuk volt.

Lesújtva fekszem. Nem erre számítottam.

– Nem voltál olyan, mint a többiek – folytatja majdnem suttogva. – Gyönyörű voltál. Elképesztően gyönyörű. Úgy néztél ki, mint most – mosolyog, az ujjai között morzsolgatva a hajamat. – És ahogy ebben az életedben, árva voltál akkor is, egy tűzben veszett oda a családod. Semmid nem maradt, senki nem gondoskodott rólad, ezért a barátaim magukhoz vettek szolgálonak.

Nagyot nyelek, nem tudom, mit mondjak. Mi értelme a reinkarnációnak, hogy ha arra kényszerülsz, hogy ugyanazokat a fájdalmas eseményeket éld át újra?

– És igen, jól sejtetd, szerelem volt első látásra. Teljesen és visszafordíthatatlanul beléd szerettem. Tudtam, hogy az életem fordulatot vett abban a szent pillanatban, ahogy megláttalak.

A tekintete elnyel, és látom azt a pillanatot, élesen, mintha ott lennék.

Főkötő alá rejtett szőke haj, szégyellős kék szemek, félek bárki szemébe nézni. Szürke ruha, repedezett ujjak. Elpazarolt szépség.

De Damen meglátja. Amikor belépek a szobába, a tekintete megtalál. Mögé tekint a rongyos külsőnek, és megpillantja a lelkemet, amit nem lehet elrejteni. Ő pedig sötét, feltűnő, kifinomult, elegáns – elfordulok. A gombok a zakóján többet érnek, mint amennyi pénzt én egy évben kapok a munkámért. Nem kell még egyszer odanéznem, hogy tudjam, semmi közöm hozzá...

– Óvatosnak kellett lennem, mert...

– Mert Drina akkor már a feleséged volt! – suttogom, és tovább nézem a fejemben játszódó filmet. Kihallgatom a vacsoravendégek beszélgetését a nőről. Összetalálkozik a pillantásunk, miközben Damen így szól: *„Drina Magyarországon van. Elváltak útjaink.” Tudom, hogy ebből a mondatból pletyka lesz, de azt akarja, hogy halljam, nem érdekli, mit gondolnak...*

– Már külön éltünk, szóval nem volt nagy dolog. Azért kellett óvatosnak lennem, mert akkoriban aki rangján alul létesített ilyen kapcsolatot, komoly szóbeszédnek tette ki magát. És mert annyira ártatlan voltál, annyira sérülékeny... Nem akartalak bajba keverni, és tartottam tőle, hogy nem viszonzod az érzéseimet.

– De viszonoztam! – Figyelem, ahogy aznap este távozik, és hogy attól kezdve, ha a városba kellett mennem, úgy intéztem, hogy összefussunk.

– Attól tartok, én voltam, aki követett – mondja bosszús arccal. – Amíg nem kezdtünk olyan gyakran találkozni, nem hittél nekem. Aztán...

Aztán titokban találkoztunk – lopva csókolóztunk a hátsó bejáratnál, szenvedélyesen ölelkeztünk egy sötét fasorban vagy a hintójában...

– Most már tudom, hogy közel sem volt akkora titok, mint hittem... – sóhajt fel. – Drina nem volt Magyarországon, végig ott volt Párizsban. Figyelt, tervezgetett, és elszántan vissza akart kapni, bármi áron. – Az arcán évszázadok megbánását látom. – Gondoskodni akartam rólad, Ever. Mindent és bármit meg akartam adni, amit csak a szíved kíván. Született hercegnőként bántam volna veled. És amikor végre meggyőztelek, hogy gyere velem, olyan boldog voltam, amilyen még soha. Éjfélkor kellett volna találkoznunk...

– De nem voltam ott – felelem, és látom, ahogy aggodalmasan, csüggedten járkál fel-alá, és meg van győződve róla, hogy meggonoltam magam...

– Másnap tudtam meg, hogy elütött egy lovas kocsi út közben, amikor hozzám tartottál. – A szemében látom azt az elviselhetetlen, mindent felemésztő, a lelkét összezúzó gyászt... – Akkor nem jöttem rá, hogy Drina a felelős az egészért, fogalmam sem volt róla, csak amikor beismerte neked. Véletlen balesetnek tűnt, egy szörnyű, szerencsétlen véletlennek. Szerintem túlságosan lesújtott a gyász, hogy bármi mást feltételezzek...

– Hány éves voltam? – kérdezem. Alig jutok levegőhöz. Tudom, hogy fiatal voltam, de pontosan akarom tudni.

Magához ölel, és megsimogatja az arcomat.

– Tizenhat éves voltál. Evaline-nak hívtak – súgja a fülembbe.

– Evaline – suttogom. Hirtelen érzem a kötődést a múltbéli önmagammal, aki fiatalon elárvult, szerelmes lett Damenbe, és tizenhat évesen meghalt – nem is különbözik sokban a jelenlegi önmagamtól.

– Sok-sok évvel később New Englandben találkoztunk, amikor egy puritán lányaként születtem újra – akkor kezdtem újra hinni a boldogságban.

– *Egy puritán lánya?* – A szemébe nézve látom a sötét hajú, sápadt kislány-önmagamat, komoly kék ruhában. – Minden életem ilyen unalmas volt? – rázom meg a fejemet. – Milyen szörnyű balesetben végeztem ezúttal?

– Megfulladtál – sóhajtja, és újra elsöpör a fájdalom. – Annyira feldúlt a halálot, hogy azonnal visszahajóztam Londonba, és ott is éltem sokáig. Épp Tunéziába készültem, amikor újra feltűntél egy gazdag – és azt kell mondjam, elkényeztetett, gyönyörű lány képében.

– Mutasd! – feszkelődöm közelebb. Nagyon szeretnék már egy kicsivel szebb életet látni. Damen ujjai a szemöldökömön simítanak végig: csinos barna nőcske, gyönyörű, zöld ruhában, drágakövekkel teleaggatva.

Gazdag, elkényeztetett, kacér lány voltam, az életem csupa mulatság, vásárlás. És egészen addig, amíg Damen meg nem jelent, más volt a kiszemeltem...

– Ezúttal mi volt? – kérdezem szomorúan, amikor szétfoszlik a gazdag lány képe. Tudni akarom, mi lett vele.

– Egy szerencsétlen esés – feleli lehunyt szemmel. – Biztos voltam benne, hogy az ég büntet ezzel, hogy egész életemet szerelem nélkül kell töltsen.

A tenyerei közé fogja az arcomat, az érintésében annyi gyengédséggel és megbecsüléssel, s annyi kellemes, meleg csiklandozással... lehunyt szemmel közelebb simulok. Érzem a bőrét, ahogy a testünk szorosan összesimul, s minden elúszik körülöttünk – se múlt, se jövő, semmi, csak a jelen pillanat marad.

Együtt vagyunk, és ennek így kell lennie örökké. Fontosak a régi életek, de a valódi céljuk az volt, hogy ebben az életben fus-
sanak össze. És most, hogy Drina már nincs, semmi nem állhat
az utunkba, semmi nem választhat el a jövőnktől, kivéve engem.
Mindent tudni akarok a múltunkról, de ez most várhat. Itt az
ideje, hogy túllépjek a féltékenységen és a bizonytalanságon,
hogy felhagyjak a kifogásokkal, és végre elszánjam magam arra a
bizonyos nagy ugrásra ennyi idő után.

Épp kinyitnám a számat, hogy elmondjam neki, amikor olyan
hirtelen ugrik fel, hogy eltart egy ideig, mire mellé érek.

– Mi az? – kérdezem. Látom, hogy a halántékára szorított kéz-
zel küzd a levegőért. Amikor rám néz, nincs felismerés a szemé-
ben. Átnéz rajtam.

Aztán el is múlik. Visszatér a szerető melegség, amit megszok-
tam. Megdörzsöli a szemét és megrázza a fejét.

– Nem éreztem ilyet mióta... – bámul a semmibe. – Talán soha.
– Aggódó arckifejezésem láttán hozzáteszi:

– Jól vagyok, tényleg. – Amikor nem lazítok az ölelésemen,
rám mosolyog: – Hé, mit szólnál egy kiruccanáshoz Nyárvidék-
re?

– Komolyan? – egészen felvidulok.

Amikor először jártam azon a gyönyörű helyen, a varázslatos,
világok közötti világban, halott voltam. És annyira elbódított a
szépsége, hogy vonakodtam eljönni onnan. Másodszor Damen
vitt oda. És miután megismertem Nyárvidék nagyszerű lehetősé-
geit, alig vártam, hogy újra láthassam. De oda csak azok léphetnek
be, akik spirituálisan már nagyon fejlettek (vagy halottak), szóval
egyedül nem mehetek.

– Miért ne? – vonja meg a vállát.

– Mi lesz a tanulással? – próbálok érdeklődőnek tűnni az új trükkök elsajátítása iránt, miközben sokkal szívesebben mennék Nyárvidékre, ahol minden annyira könnyű és azonnali. – És nem is érzéd jól magad – szorítom meg a karját. A szokásos melegség és csiklandás még nem tért vissza egészen.

– Ott is van mit tanulni – mosolyog. – És ha ideadod az elixíremet, jobban leszek és átviszem mindkettőnket a kapun.

De hiába kortyol nagyokat, nem sikerül.

– Tudok segíteni? – kérdezem. Damen homlokán izzadságcseppek jelennek meg.

– Nem... csak... Majdnem megvolt. Adj még egy másodpercet – motyogja összeszorított szájjal, elszántan.

Adok. A másodpercből percek lesznek, és még mindig nem nyílik meg a kapu.

– Nem értem – hunyorog. – Nem volt ilyen azóta, hogy... hogy először megtanultam kinyitni.

– Biztosan azért van, mert nem vagy egészen jól. – Figyelem, ahogy iszik még egyet, aztán még egyet és még egyet. De amikor behunyja a szemét és újra próbálkozik, semmi nem történik.

– Megpróbálhatom? – kérdezem.

– Felejtsd el! Nem tudod, hogy kell – feleli olyan éllel a hangjában, amit próbálok nem a szívemre venni. Nem rám, hanem saját magára haragszik.

– Tudom, hogy nem tudom, de talán megtaníthatnál, aztán...

Fel-alá kezd járkálni előttem.

– Ever, ez egy folyamat. Nekem is évekig tartott, hogy megtanuljam. Nem ugorhatsz egyből a könyv végére anélkül, hogy a közepét is elolvasnád – fejcsoválva az asztalomnak támaszkodik. Merev és feszült, nem is néz rám.

– És mikor olvastál úgy, hogy ne tudtad volna, mi a könyv eleje, a közepe és a vége? – mosolygok rá.

Az arca csupa él és szöglet, de aztán felsóhajt és kézen fog:

– Szeretnéd megpróbálni?

Bólintok.

Végigmér, és egyértelműen kétli, hogy sikerülhet, de a kedvemre akar tenni.

– Jól van. Helyezkedj el kényelmesen, de ne tedd keresztbe a lábadat! Elvágja a csi útját.

– Csi?

– Az energiát nevezik így flancosan – mosolyog. – De a törökülés is tökéletes lesz.

Lerúgom a papucsomat, és a szőnyegre simítom a talpamat. Megpróbálok olyan kényelmesen és ellazultan ülni, amennyire az izgatottságom csak engedi.

– Normális esetben hosszas meditációnak kellene megelőznie a kapunyitást, de mivel szorít az idő, és már amúgy is sokat ügyesdél, csak belevágunk a közepébe, oké?

Bólintok, alig várom, hogy elkezdjük.

– Szeretném, ha lehunynád a szemed, és elképzelnél egy ragyogó, lágy aranyfényű fátylat magad előtt – mondja, és az ujjait az enyémre fonja.

Így teszek, és elképzelem annak a fényfátynak a szakasztott mását, amit akkor láttam, amikor Damen megmentett Drinától, és kinyitotta nekem a kaput. Olyan gyönyörű, olyan ragyogó és fényes, hogy a szívem összeszorul az örömtől, amikor felé nyújtom a kezemet, hogy elnyelje a csillogó fénysugár; alig várom, hogy újra lássam Nyárvidéket. Amint az ujjam hegye megérinti és kezd elmerülni benne, a fátyl eltűnik a szemem elől, és újra a szobámban találom magam.

– Nem hiszem el! *Olyan* közel volt! Láttad? Itt volt előttem! Láttad?

– Figyelemre méltóan közel jutottál hozzá – feleli Damen. A pilantása gyengéd, de a mosolya erőltetett.

– Mi lenne, ha újra megpróbálnám? Ha együtt próbálnánk? – kérdezem, de minden reményem elszáll, amikor megrázza a fejét és elfordul.

– Ever, most is együtt csináltuk – morogja, miközben megtörli a homlokát. – Attól tartok, nem vagyok valami jó tanár.

– Ez nevetséges! Nagyon jó tanár vagy, csak ma szabin vagy, ez minden.

Amikor ránézek, látom, hogy nincs meggyőzve. Taktikát váltok, és magamat kezdem hibáztatni. – Én tehetek róla. Rossz tanítvány vagyok, lusta, hanyag, és folyton eltérítelek, hogy csókolózzunk. – Megszorítom a kezét. – De ennek vége. Nagyon komolyan fogom venni. Adj egy esélyt, hogy bebizonyítsam, kérlek!

Nem hiszi, hogy sikerülhet, de nem akar csalódást okozni, hát megfogja a kezemet, és újra megpróbáljuk. Behunyjuk a szemünket, elképzeljük a fénykaput. És épp amikor kezd alakot öltetni, Sabine besétál az ajtón, feljön a lépcsőn, és úgy meglep minket, hogy a szoba két sarkába ugrunk ijedtünkben.

– Damen, gondoltam, hogy a te autódát látom odakint. – Leveszi a kabátját, és néhány lépéssel az íróasztalomhoz ér. Az iroda felfokozott energiája még mindig érződik rajta, amikor kezét fog Damennel, és a fiúm térdén egyensúlyozott palackra néz. – Szóval te szoktattad rá Evert.

Úgy pillant egyikünkéről a másikunkra összeszűkülten szemmel, ajakbiggyesztve, mint akinek minden bizonyítéka összegyűlt hirtelen.

Damenre lesek, és kezdek pánikba esni. Vajon hogy magyarázza ki magát? Felnevet.

– Én vagyok a bűnös! A legtöbben utálják az ízt, de Ever valami miatt szereti. – Bájosan Sabinére mosolyog.

De a nagynéném mozdulatlanul nézi.

– Csak ez érdekli. Zsákszámba hozom haza az ételt, de nem eszik.

– Nem igaz! – vágok közbe. Idegesít, hogy már megint kezdi, pláne Damen előtt. De amikor meglátom a kávéfoltot a blúzában, az idegesség haragba fordul. – Azt meg hol szerezted? – mutatok a foltra, mint valami skarlátbetűre, a becstelenség bélyegére. Mindenáron le kell beszélnem róla, hogy valaha is visszamenjen a kávézóba!

Lepillant a blúzára és megdörzsöli a foltot, hogy időt nyerjen gondolkodni.

– Nekimentem valakinek – morogja. Hála az égnek, a hangjából ítélve közel sincs annyira lenyűgözve a találkozástól, mint Munoz tanár úr.

– Még mindig áll a szombat esti vacsi? – kérdezi.

Nagyot nyelek. Telepatikus üzenet Damennek: Bólints rá és mosolyogj! Fogalma sincs, miről beszél a néném, elfelejtettem megemlíteni.

– Nyolcra foglaltam asztalt.

Visszafojtott lélegzettel figyelem, ahogy Damen mosolyogva bólint, ahogy kértem.

– Ki nem hagynám – teszi még hozzá.

Kezet ráz Sabinével, és kifelé indulunk.

– Bocs a vacsora miatt – nézek fel rá. – Azt reméltem, sok munkája lesz, és elfelejti az egészet.

Megpuszil, és beül a kocsiba.

– Törődik veled. Csak biztos akar lenni benne, hogy jó vagyok hozzád és egyenes. Hogy nem akarlak bántani. Hidd el, már átmentünk ezen. És amennyire vissza tudok emlékezni, még sosem vallottam kudarcot.

– Ja, a szigorú, puritán papa – jegyzem meg. Valószínűleg ő a tökéletes leírása a túlzottan is gondoskodó szülőnek.

– Meglepődnél – nevet rám. – A gazdag földbirtokos sokkal jobban őrizte az érényeidet. És még így is sikerült!

– Egy nap majd megmutathatnád a te múltadat is. Tudod, azt, hogy hogyan éltél, mielőtt találkoztunk. Az otthonodat, a szüleidet, hogy hogyan lettél ilyen... – elhal a hangom, amikor észreveszem a szemében megvillanó fájdalmat. Még mindig nem akar erről beszélni. Sosem akarja megosztani velem ezeket az emlékeket, és ez csak kíváncsibbá tesz.

– Nem számít – feleli. Elengedi a kezemet, és a visszapillantó tükörrel kezd vacakolni, bármivel, csak ne kelljen rám néznie. – Ami számít, az most van.

– Persze, de... – kezdem, hogy megmagyarázzam, nem csak kíváncsiságból faggatom, hanem a közelség, a bizalom, a kötelék miatt, de inkább nem erőltetem. Amúgy meg ideje, hogy én is egy kicsivel több bizalommal legyek iránta.

– Azon gondolkodtam... – motyogok a pólóm szegélyét gyűrögetve. Damen felnéz rám, a keze a sebváltón, hogy hátramenetbe kapcsoljon. – Foglaltál már szobát? Tudod, a Montage-ban vagy a Ritzben – teszem hozzá és elakad a lélegzetem, miközben a csodaszép sötét pillantása az arcomat méregeti.

– Biztosan akarod?

Bólintok. Tudom, hogy akarom. Több száz éve várunk arra a pillanatra, miért késlekednénk tovább?

– De még mennyire – felelem a szemébe nézve.

Ma először derül fel az arca. Nagyon megkönnyebbülök, hogy újra önmaga azok után, hogy olyan furcsán viselkedett velem a suliban, hogy nem tudta megnyitni a kaput, hogy nem érezte jól magát... Annyira más volt egész nap. Mindig erős, szexi, ellenállhatatlan, mintha nem is lennének rossz pillanatai. És hogy ilyen sérülékenynek láttam, jobban megrázott, mint hogy egyszerűen csak elfogadjam.

– Vedd úgy, hogy el van intézve – bólint, a karjaimba varázsol egy tucat tulipánt, és elhúzza a csíkot.

blue moon

kék hold

*Ritka tünemény!**E bűvös teliholdas estén megnyílik az idő kapuja és feltárja titkát...*

Ever egyre otthonosabban mozog Damen világában, és önmagát, újonnan felfedezett képességeit is egyre jobban megismeri. Szerelmük Damennel beteljesedni látszik, de ekkor valami rettenetes történik és a lány kegyetlen választás elé kerül.

Ketyeg az óra.

Három... kettő... egy... szerelem?

Visszaszámlálás

Három... kettő... egy... Kit szeretsz jobban?

Kék Hold – a végzetes éjszaka

Nyiss kaput és lépj be! Bátorság!

„...minden várakozásomat felülmúlta. Nem csak azért, mert a *Kék Hold* lenyűgöző folytatás, hanem azért is, mert nagyon-nagyon magasra teszi a mércét. Amikor elértem az utolsó oldalra, csak annyit tudtam mondani: „wow”! ” — TEENS READ TOO

„A *Kék Hold* egyszerűen káprázatos. Ha az *Evermore*-ről azt gondoltad, tele van feszültséggel és ismeretlennel, akkor csak várj, amíg elolvasod a *Kék Hold*at. A cselekmény őrzítő, de a jó értelemben véve. — THE STORY SIREN

Ez az egyik legjobb könyv, amit idén olvastam... Halhatatlan szerelmesek, húséges barátok, szélhámos jóvendőmondók – mi kellhetne még? A *Kék Hold* után úgy éreztem, alig bírom kivárni a folytatást. — THE YA BOOK BLOGGER

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

v é g z e t e s